ΙΕ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 ΜΑΪΟΥ 1902 Ἀριθ. 706

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
ὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ ῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου νεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κτὼ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κᵃ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.-Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ὁ μετάξινον βασίλειόν μας.— Ἡ Ἔκθεσις τῆς Χαλκίδος.—Τμῆμα Πλε-ῆς (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Ὁ Καμπα-ούστης (ὑπὸ Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) — Ἡ φιλία (ὑπὸ Δος Μαρίας λη).—Μανιτάρια.—Παλαιὰ Μαγαζιά : ἡ κ. Roland.—Ἀλληλογραφία. υναγαί.—Ἐπιφυλλίς : Ὁ Λευκὸς Γάμος

ΤΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΜΑΣ

Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἔντομον ἀπὸ τῆς ὡραιοτέρας καὶ αφικῆς πεταλούδας μέχρι τῆς μελίσσης, τῆς μεγάλης αὐ-ς ἐργατικῆς οἰκοκυρᾶς, δὲν ὑπάρχει ἔντομον, τὸ ὁποῖον νὰ ληρῇ μίαν μεγάλην καὶ οὐσιωδεστάτην ἀνάγκην τῆς γυναι-ίας καλαισθησίας ὅσον ὁ μεταξοσκώληξ.

Ἡ κλωστὴ ἐκείνη ἡ μεταξωτή, τὴν ὁποίαν ὁ ἀδηφάγος ράτης τῶν μορεῶν κατασκευάζει μέσα εἰς τὸ σῶμά του ὶ ἔπειτα ὑφαίνει μὲ τόσην τέχνην ἐπάνω εἰς τὸ κλαδί, ναι τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὦ μέγα τοῦ κατ' ἐξοχὴν ὡραίου καὶ ροῦ καὶ πολυτίμου ἐνδύματος τῆς γυναικός.

Ἡ ποιητικὴ παράδοσις τοῦ διὰ φύλλων αὐτοσχεδίου φο-ματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Εὔα ἐκάλυψε κατ' ἀρχὰς τὸ γυ-νὸν σῶμά της τί ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι μόνον ὕφασμα ἀπα-ὸν καὶ λεῖον καὶ στιλπνὸν ὡς τὸ φύλλον ἁρμόζει εἰς τὴν ρότητα καὶ τρυφερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Φυσι-ὸν ἦτο εἰς γυναῖκα νὰ ὀφείλεται ἡ ἰδέα τῆς μεταμορφώ-εως τοῦ κουκουλιοῦ εἰς μεταξωτὴν κλωστὴν καὶ τῆς χρη-μοποιήσεώς της πρὸς κατασκευὴν πρωτίστως γυναικείων ρεμάτων. Τὰ ἄλλα ἦλθαν ἀργότερα. Τὰ μεταξωτὰ ἐσώρ-υχα τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰ καπέλλα καὶ αἱ γραβάται καὶ ὰ μανδύλια καὶ τὰ φοδραρίσματά των τὰ γλυστρερά, ὅλα ὐτὰ τὰ ἐδανείσθησαν ἀπὸ τὸ γυναικεῖον ἱματιοφυλάκειον αὶ τὰ ἀντέγραψαν ἀπὸ τοὺς γυναικείους συρμούς.

Ἀλλ' ἀφοῦ γυναῖκες ἕως τώρα ἐπενόησαν τὴν περισυλλογὴν καὶ καλλιέργειαν τοῦ μεταξοσκώληκος καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ κουκουλίου κλωστὴν καὶ γυναικεῖαι χεῖρες καὶ ἔκλωσαν καὶ ἐχρωμάτισαν καὶ ὕφαναν πρῶται τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα, δὲν ἦτο φυσικόν, δὲν ἦτο ἑπόμενον αὐταὶ νὰ ἀγαποῦν ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τῆς καλλιεργείας τοῦ παραγωγικωτάτου ζωϋφίου καὶ δὲν ἦτο ὀρθὸν καὶ δίκαιον εἰς γυναικείας χεῖρας νὰ ἔχῃ ἀνατεθῇ, ὄχι μόνον ἡ κοπιαστικὴ ἐκτέλεσις τῆς καλλιεργείας αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ συστηματικὴ διοργάνωσις καὶ ἐποπτεία καὶ τελειοποίησις τῆς ἐργασίας αὐτῆς, τῆς κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν γυναικεῖον κύκλον ἀναγομένης ;

Φυσικὸς λοιπὸν ἦτο ὁ διορισμὸς τοπικῶν γυναικείων ἐπιτροπῶν εἰς τὰς διαφόρους Ἑλληνικὰς πόλεις, ὅπου γίνονται ἐνέργειαι πρὸς περισσοτέραν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας τοῦ μεταξοσκώληκος, ἀλλὰ φυσικώτερον ἀκόμη θὰ ἦτο, ἐὰν αἱ μυριάδες τῶν ἀέργων γυναικείων χειρῶν εἶχαν τεθῇ ἕως τώρα εἰς ἐνέργειαν πρὸς καλλιέργειαν τοῦ πολυτίμου ἐντόμου, καλλιέργειαν μὴ ἀπαιτοῦσαν ἔξοδα, οὔτε μεγάλους κόπους, ἀλλὰ μόνον στοργὴν πρὸς τὸ ἔργον καὶ προσοχὴν καὶ καθαριότητα, ἀρετὰς ἀποκλειστικῶς σχεδὸν γυναικείας.

Ἀλλ' ὅτι δὲν ἔγεινεν ἕως τώρα εἰμπορεῖ βεβαίως νὰ γίνῃ εἰς τὸ μέλλον καὶ ὅπου ὑπάρχουν καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχουν γυναικεῖαι ἐπιτροπαί. Κάθε μητέρα οἰκογενείας ζώσης εἰς πόλιν ἢ χωρίον ὅπου ὑπάρχουν μορέαι, ἠμπορεῖ βεβαίως νὰ οἰκειοποιηθῇ καθήκοντα ἐπιτροπῆς καὶ νὰ κάμῃ ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τῆς οἰκίας της εἰς μικρὸν καὶ περιωρισμένον ὅ,τι κάμνουν ἀλλοῦ αἱ εἰδικῶς καταρτισθεῖσαι ἐπιτροπαί.

Πλὴν τοῦ ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν ἀρκετὰ ποιητικὴν ἀπόλαυσιν νὰ παρακολουθῇ τὰς διαφόρους μεταμορφώσεις τοῦ μεταξοσκώληκος καὶ τὴν σπουδὴν καὶ εὐσυνειδησίαν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ μικρὸν ζῷον ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου του, θὰ ἔχῃ ἀκόμη νὰ ἀντλήσῃ ὡραῖα μαθήματα παραδειγματικῆς ἐργα-

τικότητος διὰ τὰ κορίτσιά της καὶ θὰ εὕρῃ ὕλην διὰ διδασκαλίαν πλουσίαν καὶ ποικίλην τῶν διαφόρων φυσικῶν φαινομένων καὶ τῶν σχέσεων αὐτῶν πρὸς τὸ μέγο ἔργον τῆς δημιουργίας.

Πρὸς ἐντελεστέραν ὅμως ἐπίδοσιν τῆς γυνικὸς εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς μετάξης δὲν νομίζομεν ὅτι ἀρκοῦν αἱ ἐλάχισται γνώσεις τῆς φυσικῆς ἱστορίας, ἃς περιλαμβάνει τὸ περὶ μεταξοσκώληκος κεφάλαιον, τὸ διδασκόμενον εἰς τὰ σχολεῖα. Θὰ ἦτο ἴσως δυνατὸν νὰ ἀφαιρεθοῦν δύο τρεῖς ὧραι διδασκαλίας μαθημάτων δευτερευούσης σημασίας διὰ τὰς γυναῖκας καὶ νὰ διδαχθῇ τὸ μάθημα τῆς βομβυκοτροφίας ὑπὸ εἰδικοῦ διδασκάλου ὄχι μόνον εἰς τὰ ἀνώτερα παρθεναγωγεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μικρᾶς κόρης ὑπὲρ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τοῦ κατ' ἐξοχὴν βιοπραγωγοῦ θὰ ἀνεπτύσσετο ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας καὶ μέσα εἰς τὴν ψυχήν της θὰ ἐγεννᾶτο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ μικρὸν ἔντομον μαζῆ μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς μίαν ἐργασίαν λογικὴν ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους ἔχει σκοπὸν καὶ ἀποτέλεσμα πολὺ οὐσιωδέστερον καὶ πρακτικώτερον ἀπὸ τὸν τοῦ ἀποτυφλωτικοῦ ἄσπρου κεντήματος καὶ τῆς ντανταέλας.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ θὰ ἦτο συμφέρον διὰ πολλὰ κορίτσια μορφωμένα νὰ ἐπεδίδοντο εἰς ἐπιστημονικὴν μελέτην τῆς βομβυκοτροφίας, καὶ νὰ ἐσχημάτιζαν ἔπειτα cours μετ' ἐφαρμογῆς, περισυλλέγουσαι εἰς συνεργασίαν ὅλαι τὸν ἀσκόπως ἐξαντλούμενον ἄλλων ὁμηλίκων των ζῆλον καὶ τάσιν πρὸς δρᾶσιν. Χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβουν ὅλον αὐταὶ θὰ εὑρίσκοντο σιγά, σιγά, ἐπὶ κεφαλῆς ἐπικερδῶν ἐπιχειρήσεων, φυσικὰ ἑταιρικῶν, διότι μόνον ὑπὸ τοιοῦτον ὅρον ὅλαι θὰ ἐνδιεφέροντο ἐξ ἴσου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἠσθάνοντο τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν αἰσθάνεταί τις ὅταν φέρῃ εἰς πέρας ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει, θὰ ἐγίνοντο συγχρόνως κυρίαι τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντός των, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτατον ἐφόδιον.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ἀπὸ πολλοῦ τὸ βελονάκι καὶ ἡ καλτσοβελόνα ἔχασαν τὸ κράτος των. Σήμερον, ὅτε ἡ τριχαπτοποιΐα ἐτελειοποιήθη, ἀναγεννηθεῖσα, καὶ παράγει ἔργα ἀπαραμίλλου λεπτότητος διὰ τῆς βελόνης καὶ τῶν κοπανελίων, αἱ μὲ τὸ βελονάκι δαντέλαι, ἐξαιρέσει τῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου ἀκόμη παίζουν ἀρκετὸν σημαντικὸν ρόλον, ἐν γένει ἐξέπεσαν, ἂν δὲν ἐξέλιπον ἐντελῶς. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ τμῆμα τῆς πλεκτικῆς τὰ κλινοσκεπάσματα κατέχουν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὸν χῶρον. Κλινοσκεπάσματα μάλλινα καὶ κλινοσκεπάσματα βαμβακερά. Ἐξ αὐτῶν ἓν πλεγμένον δι' ἐγχωρίου μαλλίου, χρώματος φραΐζ μὲ μαίανδρον χρώματος λαδί, ἔργον τῆς ἐκ Χαλκίδος δεσποινίδος Πολ. Τρεπεκλῆ ἔλαβε πρῶτον βραβεῖον, ὁμοίως δύο λευκά, τὸ ἓν ἐκ Ναυπλίου, ἔργον τῆς κ. Μαρίας Γιαννοπούλου καὶ τὸ ἄλλο ἐξ Ἀταλάντης, ἔργον τῆς κ. Βασιλικῆς Βελοπούλου. Ἐπίσης ἓν μαλλινον τρικὸ καὶ ἓν ἐσωφόριον μάλλινον κόκκινον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὡς νὰ ἐρρίφθη πλατυτάτη δαντέλα μαύρη, ἔργον τῆς ἐκ Τρικκάλων Εὐγενείας Βλαχοδήμου ἀποτελοῦσι μετὰ τῶν προμνημονευθέντων τὰ κάλλιστα ἐκθέματα τῆς πλεκτικῆς.

Τμῆμα Ραπτικῆς

Εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο μόνον ἀσπρόρρουχα ἐξετέθησαν καὶ ἐξ αὐτῶν σχετικῶς ὀλίγα. Ἐν τούτοις ὑπὸ γενικὴν ἔποψιν εἶναι μετὰ περισσῆς τέχνης εἰργασμένα. Καὶ ἡ τῶν φιλέτων προσαρμογὴ καὶ ἡ τῶν δαντελῶν καὶ αἱ διὰ τῆς χειρὸς κοσμητικαὶ βελονιαὶ (ψαροκόκκαλα) ὡραιότατοι καὶ τὰ πιετάκια κανονικώτατα. Ὡραιότατον ὑποκάμισον γυναικεῖον μὲ διπλᾶ ρεβὲρ, στολισμένα μὲ πιετάκια, σχεδὸν ἀφανῆ ἐκ τῆς λεπτότητος, ἔχοντα μόλις ἡμίσεος χιλιοστοῦ τοῦ μέτρου πλάτος, εἶναι τὸ στόλισμα τοῦ τμήματος τῆς ραπτικῆς, προέρχεται δὲ ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐκ τῆς σχολῆς τῶν Κυριῶν Βασαρδάνη καὶ τιμᾶται ἀντὶ 170 δραχ !

Ἡ κυρίως Τριχαπτοποιΐα

Γενικὸν ἰδιαίτερον τμῆμα τριχαπτοποιΐας δὲν ἀπετελέσθη, ἀλλὰ τὰ ποικίλα τρίχαπτα ἐσκορπισμένα εἰς διάφορα ἄλλα τμήματα κοσμοῦσιν ὑπὸ μυρίας μορφὰς ἄλλα ἀντικείμενα χρήσεως ἢ πολυτελείας. Καὶ ἀπὸ τούτων ἄρχεται ἡ λεπτοτάτη καὶ καλλιτεχνικωτάτη ἐργασία τῆς γυναικείας χειρός.

Ἡ δαντέλα μὲ τὰ κοπανέλια ἐπικρατεῖ. Τῇ ἀληθείᾳ, μεγίστην ὠφέλειαν δύναται νὰ προσπορισθῇ ἡ γυναικεία βιομηχανία ἐκ τῆς δαντέλας ταύτης, συστηματικῶς πραγματευομένης εἰς ὡρισμένα ἐργαστήρια, ἔνθα ἡ πτωχὴ κόρη δίκαιον λαμβάνουσα ἡμερομίσθιον, δύναται, ὅπως δήποτε, ἀνέτως νὰ ἐπιδοθῇ, διότι, ἕνεκα τῆς βραδύτητος μεθ' ἧς ἡ ἐργασία βαίνει, ἰδίως, ὅταν πλέκηται ὡς guipure, δὲν ἱκανοποιεῖται ἡ ἐργάτις ἐξ ἰδιαιτέρων παραγγελιῶν. Στερεὰ καὶ εἰς διαφόρους χρήσεις δυναμένη νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ κλωστῆς, καὶ διὰ μετάξης καὶ διὰ μαλλίου καὶ διὰ χρυσοῦ νήματος ἀκόμη, δύναται νὰ χρησιμοποιῆται καὶ εἰς στολισμὸν ἀσπρορρούχων, κλινῶν καὶ ἐπιτραπεζίων ὀθονῶν καὶ εἰς διακόσμησιν φορεμάτων, ἐργοχείρων καὶ ἐπίπλων αἰθουσῶν.

Τέσσαρα ἐπικαλύμματα πολυθρόνας (voile de fauiteil) σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ σχεδίου ἀλλ' ἐκ διαφόρων τόπων καὶ ἐκ διαφόρων χειρῶν προερχόμενα ἔλαβον πρῶτα βραβεῖα. Δύο ἐκθέτουσιν αἱ δεσποινίδες Ἑλένη Πιπινέλη καὶ Ἀρτεμισία Πιπινέλη ἐκ Κύμης, ἕτερον ἡ δεσποινὶς Κάκια Ζιρζίρη ἐκ Χαλκίδος καὶ τὸ τέταρτον ἡ ἐκ Τρικκάλων Δὶς Εὐτυχία Δαμάκη. Πάντα τὰ ἔργα ταῦτα ἔχουν λεπτότατον πλέξιμον ἀληθοῦς guipure, ὅπως αἱ πλεκταὶ δαντέλαι τῆς Βενετίας καὶ τοῦ Cluny τῆς Γαλλίας.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἐκτεθειμένον ἐν προσκέφαλον κλίνης, ὑπὸ τῆς ἐκ Βαθέος Σάμου δεσποινίδος Σδορώνου, κεντημένον διὰ λευκῆς μετάξης καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ δαντέλας λεπτοτάτης τοῦ εἴδους τῆς Μάλτας, τόσῳ κανονικῆς, τόσῳ ἀερώδους, ὥστε ἀγνοῶ, ἂν τὸ κέντημα ἢ ἡ δαντέλα ἀμφισβητεῖ τὸ γέρας !

Ἐπίσης ἄξιον μνείας εἶναι τὸ ὡραῖον κλινοσκέπασμα τῆς Δος Μελπομένης Φούντα ἐκ Χαλκίδος, ὁλόκληρον ἐκ δαντέλας κοπανελίων, ἔργον συγχρόνως ἐπιτηδειότητος καὶ ὑπομονῆς !

Τὸ ἐπὶ δικτυωτοῦ τρίχαπτον (filet guipure) τὸ χαιδευμένον ἐργόχειρον τοῦ συρμοῦ τῆς ἡμέρας, κατέχει ὁμοίως θέσιν εἰς τὴν τριχαπτοποιΐαν ἐν τῇ Ἐκθέσει. Πολλὰ τετράγωνα σκεπάσματα προσκεφαλαίων ἢ ἐπικέφαλα πολυθρονῶν, εἶναι ἄριστα ἐξειργασμένα. Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζω διατὶ οὐδὲν πρῶτον βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο. Ἓν ὡραιότατον κλινοσκέπασμα ὅλον ἐκ filet guipure πλούσιον εἰς σχέδιον καὶ κανονικώτατον τὴν βολονιὰν, ἔργον τῆς Βασ. Πασχούλη ἐκ Χαλκίδος ἔλαβε μόνον δεύτερον βραβεῖον.

Ἡ Δαντέλα μὲ τὸ σειρητάκι (Luxevil), ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔγεινε παντταχοῦ κοινοτάτη, ἕνεκα τῆς ἁπλότητος καὶ εὐκολίας τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ ἡ τῆς Ἀναγεννήσεως (Renaissance), ἡ ἀπαιτοῦσα ἐπιμοχθοτέραν ἐργασίαν, διότι εἰς αὐτὴν τὰ κενὰ πληροῦνται διὰ βελονιᾶς πυκνῆς καὶ ποικίλης, ἀμφότεραι αἱ συγγενεῖς αὗται δαντέλαι πλουσίως ἀντιπροσωπεύονται, στολίζουσαι πολλὰ ἐργόχειρα διαφόρου χρήσεως. Ἡ ἐκ Τυρνάβου Δεσποινὶς Χρηστίνα Καμβουκιάδου ἐκθέτει ἓν ἐπικάλυμμα ἐκ χρυσοῦ σειρητίου μὲ ὅλας τὰς βελονιὰς διὰ χρυσῆς κλωστῆς, τὸ ὁποῖον ἔλαβε πρῶτον βραβεῖον. Καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ εἴδους τούτου ἐκρίθησαν ἄξια βραβείου, ἀλλὰ προκειμένου νὰ κάμω ἐπιθεώρησιν τῆς ἐργασίας μᾶλλον καὶ τῆς τέχνης ἢ μνείαν τῶν βραβείων ἀντιπαρέρχομαι αὐτά.

Δεῖγμα ἀντιγραφῆς παλαιᾶς δαντέλας τῆς Βενετίας ἐκθέτει ἡ Κυρία Μαρία Πυλαβάκη ἐκ Καΐρου, ἔργον ὅμως προερχόμενον ἐκ Κύπρου, ὅπου περιεσώθησαν πρότυπα τῆς ἐργασίας ταύτης εἰς τὰ βάθη τῶν κιβωτίων, κληρονομίαι χρόνων παλαιῶν.

Ἡ δαντέλα τῆς Βενετίας, ἥτις λησμονηθεῖσα καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς πατρίδι καὶ ἀναζήσασα, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ λήξαντος αἰῶνος, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῆς πρώην βασιλίσσης Μαργαρίτας, ἐγένετο σήμερον βιοποριστικὸν ἔργον χιλιάδων γυναικείων χειρῶν, ἀποτελοῦσα ὁμοῦ μὲ τοὺς περιηγητὰς μίαν τῶν κυριωτέρων προσόδων τῆς πόλεως, ἡ δαντέλα αὕτη λέγομεν δὲν ἦτο ἴσως ἀδύνατον νὰ γενικευθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχωσιν, ἰδίως ἐν Πελοποννήσῳ καὶ εἰς τὰς νήσους, παλαιὰ πρότυπα αὐτῆς.

Τὸ ἀριστούργημα ὅμως τῆς τριχαπτοποιΐας, τὸ λεπτότατον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τὰς χεῖρας τῆς μάμμης καὶ προμάμμης μας, ἡ μπιμπίλα, εἶναι τὸ ζηλευτότατον κόσμημα τῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸν κλάδον τοῦτον.

Καὶ τὰ ἄριστα αὐτῆς δείγματα μᾶς ἔρχονται ἐξ Ἰωνίας τῆς χαριέσσης κοιτίδος τοῦ ἄβροῦ καὶ ὡραίου, ὁπόθεν καὶ τὸ πάλαι ἡ μήτηρ Ἑλλὰς ἔλαβε τὰς πρώτας ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐκ τῆς ὁποίας τὰ σήμερον ἀποσταλέντα ἔργα φέρουσι πάντα τὸν τύπον τοῦ τελείου, ὥστε νὰ δικαιολογῆται καὶ πάλιν τὸ «ἐξ ἀνατολῶν τὸ φῶς». Πῶς συνηρμολογήθησαν πάντα ἐκεῖνα τὰ ἄνθη καὶ τὰ ποικίλματα δι' ἁπλῆς λευκῆς μεταξίνης κλωστῆς καὶ βελόνης; Πῶς; τόσῳ τελείως καὶ κανονικῶς πκρήχθησαν τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα ἔργα, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς δακτύλους νεράϊδας δύναται ν' ἀποδώσῃ τις !

Ἀναφέρω δύο φιγγαρὼ ἄξια νὰ στολίσωσιν ἡγεμονίδος φόρεμα· ἴσα τὴν ἀξίαν πρὸς ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους καὶ κατὰ τὴν ἰδικήν μου γνώμην ὑπέρτερα ! Τὸ ἓν εἶναι ἔργον τῆς ἐκ Σμύρνης δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Βενετίκα, τὸ ἄλλο τῆς ἐκ Σάμου δεσποινίδος Βογιατζῆ. Διὰ τὸ περίεργον ἀναφέρω καὶ μίαν λύραν ἐκ μπιμπίλας ἀποτελουμένην ἐξ ἀνθέων χρωματιστῆς μετάξης, καίτοι καθυστερεῖ, ὡς πρὸς τὴν ἁρμονίαν τοῦ χρωματισμοῦ. Εἶναι ἔργον ἑβδομηκοντούτιδος γρᾶς ἐξ Ἀλεξανδρείας, τῆς Κυρίας Χρυσῆς Μαργαρίτου. Τί νὰ θυμάσῃ τις; τὴν τέχνην της, τὴν ὑπομονήν της ἢ τὰ μάτια της ;

Μυρωδιὰ ἀπὸ νυχάκι, μυρωδιὰ κλειστοῦ κιβωτίου ἄρωμα λησμονημένου παρελθόντος μοῦ ἔρχεται, ἐνῷ εἰσέρχομαι εἰς τὸ τμῆμα τῆς Σκύρου, τὸ περιέχον τὰ ἐκεῖθεν ὑπὸ τῆς ποιητρίας συνεργάτιδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν», Δεσπ Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου κομισθεντα ἐκθέματα. Διότι, ὄχι μόνον τελειότατα ὑφάσματα καὶ τάπητας μᾶς ἔφερεν ἐκ τῆς μεμονωμένης, τῆς ρεμβαζούσης εἰς τὸ Πέλαγος νήσου της, ἀλλὰ καὶ κειμήλια ἀρχαίας, λησμονημένης τέχνης ! Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τριχαπτοποιΐας ἀναφέρω τὰς λεπτοτάτας καὶ ἰδιοτρόπους δαντέλας, τίς οἶδε ποίας ἐποχῆς, τὰς ὁποίας ἐκθέτουν αἱ Κ. Κ. Εὐφρ. καὶ Καλλιόπη Οἰκονομίδου, ἐπάνω εἰς μεταξωτὰ ἀσπρόρρουχα, δαντέλαι ὑφασμέναι διὰ τῆς βελόνης ἐπὶ τῶν κλωστῶν ξεφτυσμένου ὑφάσματος, μὲ ἀρκουργήματα φανταστικά, μὲ σχήματα κανονικὰ ἢ ἀκανόνιστα, τὰ ὁποῖα παρῆγεν ἡ ὀνειρώδης φαντασία τῶν γυναικῶν τῆς νήσου εἰς χρόνους ἀπωτάτους. Κλείω τὴν σημερινὴν σελίδα μνημονεύουσα καὶ τῆς ὡραίας παλαιᾶς δαντέλας, ἐκ Σκύρου ἐπίσης, ἀληθινὸν guipure πλάτους περίπου 25 ἑκατοστῶν ἐκ χονδρᾶς βαμβακερᾶς κλωστῆς ἀρίστης τέχνης, ἥτις, ὡς ἔμαθον, ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς κομήσσης Ῥιαγκούρ.

Εἰρήνη Ι. Οἰκονομίδου.

Ἐν Χαλκίδι τῇ 30 Ἀπριλίου 2902.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἡ Ὀλγίνα ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη, εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη τίνος ἦτο ἡ φωνὴ, ἡ ὁποία ἐψιθύριζε λόγια τρυφερὰ μέσα εἰς τὸν πλέον ἀπομεμακρυσμένον καὶ παράμερον κάπως ἐξώστην. Ἐσταμάτησε τὸν ἄνδρα της μὲ ἓν κίνημα ὑπερτάτης δυνάμεως καὶ μόνη ἐπροχώρησε ἕως τὴν ἀνθοσκεπασμένην θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστάθη ἐν δευτερόλεπτον, ὠχρὰ, τρέμουσα, ὅλη ὀργὴ καὶ ἀγωνία.

Ἡ σελήνη ὁλοστρόγγυλη, πελωρία, κόσμος ὁλόκληρος φωτὸς καὶ χαρᾶς ἔρριπτε τὸ λευκὸν φῶς της ἄπλεπτον, ἀδιάκριτον μέσα εἰς τὸν ἐξώστην.

Καὶ μυῖα νὰ ἐπετοῦσε θὰ διεκρίνετο εἰς τὸ ὀργιάζον ἐκεῖνο φῶς, τὸ ὁποῖον μετέβαλλε εἰς συμπλέγματα φανταασμαγορικὰ καὶ τὰ χρυσᾶ κάγκελα τὰ μισοσκεπασμένα ἀπὸ περιπλοκάδας καὶ τὰ πουλάκια ποῦ ἀνεπαύοντο ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιὰ ζευγαρωμένα καὶ τὰ φυτὰ τῶν τροπικῶν μὲ τὰ ὡς ἀραβουργήματα πλούσια εἰς σχέδια καὶ γραμμὰς φυλλώματα. Εἰς τὴν γωνίαν ὀρθή, ἀκουμβισμένη εἰς ἓν κάγκελον διεγράφετο ἡ μορφὴ κόρης δέκα ἓξ μόλις ἐτῶν, μὲ κοντὰ ἀκόμη φορέματα καὶ μὲ μαλλιὰ ἁπλωμένα εἰς του

ὤμους. Ἀντίκρυ της εἰς τὴν ἰδίαν στάσιν νέον παιδί μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων, μὲ πρόσωπον ξανθὸν καὶ πολὺ συμπαθὲς εἶχε περάσει μὲ δειλίαν τὰ χέρια του εἰς τὰ ξεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κόρης καὶ ἐνῷ ἐκείνη ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ ἔχουσα ἐστραμμένην τὴν ράχιν πρὸς τὴν θύραν, αὐτὸς μὲ τὴν ἐμφάνιστιν τῆς Ὀλγίνας ἀπέσυρε τὸ χέρι του μὲ ὁρμὴν καὶ διὰ μιᾶς ἐχλώμιανε τόσον, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἐλιποθύμει.

Ἡ Νίνα, ἡ κόρη τῆς Ὀλγίνας,—διότι αὐτὴ ἦτο—δὲν ἐπρόφθασε νὰ γυρίσῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅταν ᾐσθάνθη ἕνα τρομερὸν τίναγμα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ συγχρόνως ἕνα ἰσχυρὸν κτύπημα εἰς τὸ πρόσωπον. Μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα τὸ πρῶτον κτύπημα διεδέχθησαν ἄλλα πολλὰ εἰς τὰ μάγουλα, εἰς τὰ μάτια, εἰς τὸ στόμα, εἰς τὰ αὐτιὰ καὶ ἔπειτα τσιμπήματα καὶ δαγκάματα εἰς τὰ χέρια καὶ ξερριζώματα μαλλιῶν. Ὅλη αὐτὴ ἡ πάλη διεξήχθη χωρὶς φωνήν, χωρὶς λέξιν, μὲ μίαν συγκεντρωμένην μανίαν λύσσης, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τραγικὸν ἀποτέλεσμα.

Ὁ δυστυχὴς νέος, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς ἀρχὰς κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, ἐπὶ τέλους ἐτόλμησε νὰ τεθῇ μεταξὺ μητέρας καὶ κόρης καὶ νὰ προασπίσῃ τὴν τελευταίαν, δεχόμενος καὶ αὐτὸς ἓν καλὸν μερίδιον κτυπημάτων ἀπὸ τὰ νευρώδη, ὡς νὰ σαν ἀπὸ ἀτσάλι, χέρια τῆς Ὀλγίνας.

Ἀλλ' ὅταν ἐπὶ τέλους ἤνοιξε τὸ στόμα του διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν θηριώδη μητέρα, καὶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῆς κόρης της, τῆς Ὀλγίνας ὅλη ἡ ὁρμὴ κατέπεσε, τὰ χέρια της ἔχασαν τὴν δύναμίν των καὶ ρίπτουσα καὶ αὐτὴ φοβισμένα βλέμματα διὰ τῆς θύρας πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ θερμοκηπίου, ὁπόθεν ἀμυδρῶς ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν συζητούντων, ἐξῆλθε ταχεῖα, ἐλαφρά, σύρουσα τὴν κόρην της ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τακτοποιοῦσα, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῇ τίποτε, τὴν ἀνωμαλίαν τῶν φορεμάτων της καὶ τῶν μαλλιῶν της. Ἐκεῖνον μὲ μίαν ἐπιτακτικὴν μόνον τῆς χειρὸς κίνησιν διέταξε νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ μὴ τὰς ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Δέλβος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐφοβήθη νὰ πλησιάσῃ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συμπλοκῆς, ἀντελήφθη τί εἶχε συμβῇ, ἔτρεξεν, εὐθὺς ὡς ἡ Ὀλγίνα μὲ τὴν κόρην της ἀπεμακρύνθη νὰ ἰδῇ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε προκαλέσει τὴν ὀργὴν τῆς γυναικός του. Ἔμεινε δὲ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ὅταν εἶδε τὸν νεαρὸν προγυμναστὴν τοῦ μικροῦ Παλβίδου ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ δυστυχὴς νέος εἰς τὴν αἰφνιδίαν πάλιν τοῦ πατρὸς ἐμφάνισιν ἐστράφη δύο βήματα ὀπίσω, τρομαγμένος, ἀνήσυχος, περιμένων νέαν ἐπίθεσιν. Ἀλλ' ὁ Δέλβος χαρακτὴρ ἥπιος, λογικώτερος ἀπὸ τὴν γυναῖκά του, συνειθισμένος νὰ κρατῆται καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὰ βίαια μέτρα, ἐν γένει κουρασμένος ἀπὸ σκηνὰς καὶ δυστυχὴς πολύ, ὁσάκις ἠναγκάζετο νὰ συγχίζηται, περιωρίσθη μόνον εἰς τὸ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν νέον, τὶ εἶχε συμβῇ.

Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, Κύριε, εἶπε ξεροκαταπίνων, ὅτι δὲν συνέβη τίποτε. Καθὼς εἶχεν ἀποφασισθῇ τὰ κορίτσιά σας ἔμειναν νὰ γευματίσουν μὲ τὸν Κοκὸ καὶ μαζῆ μου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυμναστικῆς, ἀφοῦ καὶ ἡ κυρία σας καὶ ἡ μάμμη των ἐπέμειναν νὰ μὴ τὰ βάλουν εἰς τὸ τραπέζι. Φυσικὰ τὸ ἰδικόν μας γεῦμα ἐτελείωσεν ἐνωρίτερα καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχα εἰσέλθει ποτὲ εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν σέραν καὶ ἠγνόουν ὅτι οἱ προσκεκλημένοι θὰ ἔπερναν ἐδῶ τὸν καφφέ των, ἐτόλμησα νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ. Ἡ Κάκια εἶχεν ἀνέβη ἐπάνω μὲ τὸν Κοκὸ καὶ ἡ ματμαζὲλ Νίνα, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε ποῦ εἶχαν πάει τὰ ἄλλα δύο παιδιά, ἦλθε νὰ τὰ ζητήσῃ ἐδῶ. Ἐγώ, ὁ ὁποῖος εἶχα ἐλκυσθῇ ἀπὸ τὸ ὡραῖον θέαμα τοῦ φεγγαριοῦ, μέσα ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ κλουβί, εἰσῆλθα ἐδῶ καί....

Ὅλα αὐτὰ ὁ νέος τὰ εἶχεν ἀραδειάσει γρήγωρα, γρήγωρα, μὲ πυρετῶδεις κινήσεις καὶ ξηροκαταπίματα, διότι καὶ ἔτρεμε καὶ ᾐσθάνετο ὅτι ἡ φωνή του δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῇ ἔξω τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἐξώστου. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ καὶ ἐκεῖνο, αἱ ἰδέαι του ἐσυγχίσθησαν, ἡ γλῶσσα του ἐσταμάτησε καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ οὔτε λέξιν πλέον.

Προφανῶς ἔλεγε ψεύματα. Ἀλλ' ὁ Δέλβος εἶχεν ἐνθουσιασθῇ ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν αὐτήν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσον φυσικόν, ὅπως τὸ διηγεῖτο ὁ νέος, ὥστε ἀναμφιβόλως κατὰ τυχαίαν ἐντελῶς σύμπτωσιν τὰ δύο παιδιὰ εἶχαν εὑρεθῇ ἐκεῖ μαζῆ. Τὶ ἰδέα καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλγίνα, αἰωνίως νὰ πηγαίνῃ ὁ νοῦς της εἰς τὸ κακόν, ἐσκέπτετο. Μὰ αὐτὰ εἶναι παιδιὰ ἀκόμη, καὶ ἡ Νίνα μου τόσο φρόνιμο καὶ τόσο ἄκακο παιδί!

Μὰ διατί, εὐλογημένε, δὲν τὰ εἶπες αὐτὰ εἰς τὴν γυναῖκά μου, παρὰ τὴν ἄφισες νὰ συγχισθῇ καὶ νὰ κακομεταχειρισθῇ τὸ κορίτσι.

Ὁ νέος ἀνέπνευσε. Ὥστε τὸν εἶχε πιστεύσει ὁ κ. Δέλβος.

Πάντοτε ὑπερβολικὴ, ἐσκέφθη πάλιν ὁ Δέλβος καὶ ὁ Θεὸς ξέρει, ἂν δὲν προφθάσω τὶ θὰ γίνῃ.

—Ἄκουσε, παληκάρι μου, ἔβγα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοτε προσπάθησε νὰ ἀποφεύγῃς τὰ κορίτσια μου.

—Μά, Κύριε, ἤμην μόνος μου καὶ ἡ κ. Νίνα ἦλθεν ἐδῶ ὕστερα. Ποῦ νὰ ἤξευρα ἐγώ.....

Ὁ προγυμναστὴς ἐψεύδετο καὶ πάλιν. Διότι βεβκίως ἐτριγύριζε μαζῆ του εἰς τὸ θερμοκήπιον ἡ Νίνα καὶ βεβκίως ἀπὸ ἡμέρας πολλὰς ἐπεδίωκε νὰ τὸν συναντῇ, τὸ βράδυ ὅμως ἐκεῖνο, αὐτὸς τὴν εἶχε φωνάξει νὰ πάῃ μαζῆ του εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐρωτικὴν φωλεάν.

Καὶ οἱ δύο των ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ὅπου ἡ φαντασία εἶναι ἐξημμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρώτων μυθιστορημάτων καὶ ἡ καρδιὰ ἀρχίζει νὰ ἀφυπνίζεται εἰς ἓν νέον αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ὅσον καὶ ἂν δὲν εἶναι ἔρως ἀκόμη, εἶναι ὅμως μία παιδική παραφορά, ἓν πάθος, ἐνίοτε ἀνώτερον τοῦ ἔρωτος. Αὐτὸ ἠμποροῦσε ἰδίως νὰ λεχθῇ διὰ τὴν Νίναν, τὸ περιωρισμένον αὐτὸ παιδί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅλα ἀπηγορεύοντο, ἀκόμη καὶ τὰ παιγνίδια μὲ τὸν μικρὸν ἐξάδελφόν της. Ἡ μητέρα της, διατηροῦσα, φαίνεται, πονηρὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδικῆς της παιδικῆς ἡλικίας, πάντοτε ὑπωπτεύετο τὰ κορίτσια της, σήμερον μὲ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ξενοδοχείου καὶ αὔριον μὲ τὸν πρῶτον νέον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσχετίζοντο, ὡς ἐκ τῆς διαρκοῦς διαμονῆς των εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τόσον πολὺ τὰς ἐμάλωνε, ὁσάκις ἀντήλασσαν δύο λέξεις μὲ οἷον δήποτε, καὶ τόσον, ὅταν παρεφέρετο, δὲν εἴξευρε τί ἔλεγε, ὥστε ἀπὸ δώδεκα χρόνων τὰ κορίτσιά της εἶχαν φοβερὰ ποινηρευθῇ εἰς κάθε ἄνδρα τὸν ὁποῖον συνήντων νὰ ὑποπτεύωνται καὶ ἕνα θαυμαστὴν εἰς κάθε λόγον ὅπου τοὺς ἀπηύθυναν νὰ διαβλέπουν μυστικὴν πρόθεσιν ἰδιαιτέρας συνενοήσεως. Ἡ μικρὰ μάλιστα ζωηροτέρα καὶ μὲ πολλὴν φαντασίαν εἶχε πιστεύσει ὅτι ἦτο κατ' ἐπανάληψιν ἐρωτευμένη πότε μὲ ἕνα ἀθλητὴν Ἀμερικανόν, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς εἶχε ποτε ἀπευθύνει τὸν λόγον, ἔπειτα μὲ ἕνα ἐμπορικὸν ὑπάλληλον, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε πρωῒ μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον των, κατ' αὐτὴν μὲν διὰ νὰ τὴν θαυμάζῃ, πραγματικῶς ὅμως διὰ νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὸ κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπωλοῦσε κορδέλες καὶ νταντέλες, ὑποκλινόμενος ἀδιακόπως πρὸ τῶν πελατίδων τοῦ καταστήματος καὶ ὀνομάζων τὰ διάφορα ἀντικείμενα μὲ στραβὰ γαλλικὰ ὀνόματα. Τελευταίως εἶχε περιέλθει εἰς τὰ χέρια της τὸ libretto τῆς ὄπερας τοῦ Ρούϊ-Βλὰς καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τὸν ὁποῖον συνήντα ἐμπρός της ὄχι μόνον ἦτο τρελλὸς δι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἕτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του πρὸς χάριν της.

Ἡ Νίνα ὀλιγώτερον εὐφάνταστος πλὴν μιᾶς παιδικῆς ἐντελῶς τρέλλας μὲ ἕνα δεύτερον ἐξάδελφόν της εἰς τὴν Πόλιν, δὲν εἶχεν ἄλλο θῦμα μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ ἐγνωρίσθη κἄπως στενώτερα μὲ τὸν νεαρὸν προγυμναστὴν Ἀνδρέαν Λαδῆν. Ἦτο παιδὶ νόστιμον, συμπαθητικὸν μὲ μίαν φυσιογνωμίαν εὐγενῆ, μὲ μίαν αἰωνίαν ἔκφρασιν παραπόνου εἰς τὰ ὡραῖα μάτιά του. Ὁ Παλβίδης, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπροστάτευε, ἔκαμνε συχνὰ τὸν πανηγυρικόν του, ὡς σπανίου νέου, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ γλίσχρα εἰσοδήματά του ὡς προγυμνασταῦ ἔζη αὐτὸς καὶ ἐσυντήρει μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς,

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΟΚΡΟΥΣΤΗ

Μὲ τὸ βασίλεμα τοῦ ἡλίου μιᾶς μελαγχολικῆς μέρας τ' Ἀπρίλη μέσα στὴν σιωπὴ τῆς ἥσυχης βραδιᾶς, ξάφνου ἀκούστηκε ἡ καμπάνα τῆς Πναγίας νὰ χτυπᾷ πένθιμα. Ὁ ἦχός της ἤτανε ἀργός, ἀργός, καὶ πολὺ λυπητερὸς λὲς καὶ ἔκλεγε ἡ ψυχὴ τῆς καμπάνας τὸ θάνατο κάποιου ἀγαπημένου της.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς συνοικίας ταράχτηκαν στὸ λυπητερὸ αὐτὸ ἄκουσμα τοῦ ἤχου τῆς καμπάνας καὶ ὁ ἕνας ρώταγε τὸν ἄλλο ποιὸς τάχα νὰ πέθανε καὶ χτυπάει ἔτσι πένθημα. Πολλοὶ πῆγαν ὡς τὴν Ἐκκλησιὰ γιὰ νὰ ρωτήσουν τὸν γέροΜάρκο τὸν καμπανοκρούστη ποῦ πάντα βρίσκουνταν στὴν ἀερινὴ κατοικία του μέσα στὸ καμπαναριό· στὰ χαμένα ὅμως τοῦ φώναζαν καὶ κύτταζαν νὰ τὸνδοῦν κοντὰ στὴν μεγάλη καμπάνα, κανεὶς δὲν φαίνουνταν, καὶ ἡ πόρτα τοῦ γέρο Μάρκου ἤτανε κλειστὴ καὶ αὐτὴ, ὁ πένθιμος ὅμως ἦχος τῆς καμπάνας ἐξακολούθκε ν' ἀκούγεται καὶ ὅσο πήγαινε γίνουνταν καὶ πολὺ λυπητερός.

Πολλοὶ τὸ πήρανε γιὰ κακὸ σημάδι καὶ νόμισαν πῶς κἄτι κακὸ θὰ συμβῇ στὴν πόλι καὶ πῶς μονάχη της ἡ καμπάνα χτύπαγε ἔτσι γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸν μέλλοντα κίνδυνο καὶ ἄρχισαν νὰ διηγοῦνται πῶς μιὰ καμπάνα τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Βενεδικτίνου μοναχοῦ χτύπαγε πένθιμα μονάχη μιὰ ὥρα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς καλόγερους νὰ ἑτοιμασθοῦν νὰ πεθάνουν, καὶ πῶς ἄλλη πάλι καμπάνα τῆς Velilla τῆς Ἀραμόκας μῆνες πρὶν, χωρὶς καμμιὰ φανερὴ αἰτία ἄρχισε νὰ χτυπᾷ πένθιμα γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς κατοίκους γιὰ τὸν κίνδυνο ποῦ θὰ ἤρχουνταν στὴν πόλι, καὶ χτύπαγε μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε τὸ γλωσσίδι της χτυποῦσε ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἔμελλε νὰ ρθῇ ὁ κίνδυνος, καὶ μὲ τὶς διήγησες αὐτὲς ἡ ὥρα πέρναγε καὶ ἡ καμπάνα ἐξακολούθαε νὰ σημαίνῃ χωρὶς νὰ φαίνεταιποιὸς τὴν χτυποῦσε.

Κανεὶς δὲν τολμοῦσε ν' ἀνέβῃ ἐκεῖ πάνου καὶ νὰ 'δῇ τί συμβαίνει, τέλος ἕνας νέος, ὁ ποιὸ τολμηρὸς ἀπ' ὅλους, ἔφθασε εἰς τὴν κατοικία τοῦ μπάρπα—Μάρκου· ἐκεῖ βρέθηκε μπροστὰ σὲ θέαμα ποῦ δὲν τὸ περίμενε: ἤὑρε τὸν γέρο Μάρκο κἀθισμένο στὴν ξύλινη πολυθρόνα του ἀκίνητο καὶ ἄψυχο καὶ τὸ θάνκτο μὲ φόρεμα καλογέρου ἀνεβασμένο πάνου στὸ καμπαναρὶ νὰ χτυπᾷ ἔτσι λυπητερὰ τὴν καμπάνα. Ὁ Θάνατος τώρα σήμαινε τὴν νεκρικὴ καμπάνα τοῦ γέρο Μάρκου, τὴν καμπάνα ἐκείνην ποῦ τόσο εἶχε ἀγαπήσει καὶ μὲ τὴν ὁποία πρῶτος ἐκεῖνος διαλαλοῦσε σ' ὅλη τὴν πόλη μὲ τὸν ἦχό της κάθε χαρὰ καὶ κάθε θλίψι.

Πόσους νεόνυφους δὲν συνώδεψε μὲ τὴν χαρούμενη καμπάνα του, στὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας τους καὶ πόσων νεκρῶν τὸν αἰώνιο ὕπνο δὲν ἔκαμε γλυκύτερο μὲ τὸν ἥσυχο καὶ λυπητερὸ ἦχό της! καὶ τώρα ποῦ κανεὶς δὲν εἶνε γιὰ νὰ σημάνῃ γιὰ αὐτὸν ὁ θάνατος ἔφτασε ὡς ἐκεῖ καὶ τὸν ἀποκοίμισε μὲ τὸν ἦχο τῆς ἀγαπημένης του καμπάνας.

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΜΑΝΙΤΑΡΙΑ

Ἡ μεγάλη ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ ἔχει ξηράνει τὴν γῆν, καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δασῶν δὲν ὑπάρχει διόλου ὑγρασία. Αἴρνης ἔρχεται μία καταιγὶς καὶ ἡ βροχὴ ποτίζει τὸ ἔδαφος. Σχεδὸν ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὰς μεγάλας δρῦς, εἰς τὴν σκιάν, ἡ γῆ σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα πλῆθος μικρῶν σκρκωδῶν ὄγκων, οἱ ὁποῖοι μεγαλώνουν καὶ πληθύνονται καταπληκτικῶς: εἶνε τὰ μανιτάρια. Ἡ βροχὴ ἡ θερμότης τοῦ ἀέρος τὰ ἔκαμαν νὰ εὔγουν εἰς τὸ ἔδαφος. Ἀληθῆ προϊόντα τῆς ὑγρασίας, τὰ μανιτάρια βγαίνουν ἰδίως εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ὅπου τὸ νερὸ διατηρεῖται περισσότερον κιρόν, μεταξὺ τῶν ριζῶν τῶν παλαιῶν δένδρων, πλησίον τῆς χλόης, μεταξὺ κινητῶν βράχων. Ἐκεῖ δύναταί τις νὰ συνάξῃ μανιτάρια ὅλων τῶν σχημάτων καὶ ὅλων τῶν χρωμάτων. Ἡ φύσις τοὺς ἔδωκε διάφορα σχήμκτα καὶ χρώματα, ἄλλα εἶνε σχεδὸν χρυσᾶ, ἄλλα κατακόκκινα, ἄλλα ὠχροκύκνα, καὶ ἄλλα λευκὰ μὲ στίγματα σκοῦρα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μανιτάρια αὐτὰ ἔχουν θαυμασίαν γεῦσιν καὶ μυρωδίκν καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας π.χ. εἰς τὰς Landes καὶ εἰς τὴν Bretagne εἶνε μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας τροφὰς τῶν χωρικῶν

Ἐπικίνδυνος συγκομιδή. Ἑκατὸν πενῆντα θύματα τὸ ἔτος.

Ἀλλ' ἀδιάκοπος κίνδυνος παρκφυλάττει ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος συνάζει τὰ μανιτάρια. Διότι πλησίον τῶν τόσων γευστικῶν αὐτῶν μανιταριῶν, εἶνε ἄλλα, συχνὰ τὰ ὡρκιότερα, τὰ ὁποῖα περιέχουν φοβερὸν δηλητήριον. Πῶς νὰ τὰ διακρίνωμεν; εἶνε πρᾶγμα πολὺ δύσκολον ὅπου καὶ ὁ πλέον ἔμπειρος δυνατὸν ν' ἀπατηθῇ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν ὅτι τὰ μανιτάρια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο πλησίον φαρμακερῶν φυτῶν ἦσαν καὶ αὐτὰ δηλητηριασμένα, τοὐναντίον ὅτι ἦταν ἀβλαβῆ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐγγισει οἱ σάλιαγκοι καὶ ἐκεῖνα ὅπου δὲν ἄλλαξαν χρῶμα ἀφοῦ τὰ ἔκοβαν. Δὲν εἶνε ὅμως φρόνιμον νὰ δίδωμεν πίστιν εἰς αὐτά, διότι πολλάκις μανιτάρια δηλητηριασμένα εὑρίσκονται φαγωμένα ἀπὸ σαλιάγκους, καὶ ἄλλα ἐπίσης βλαβερὰ δὲν χάνουν τὰ χρώματά τους. Ἀκόμη καὶ ἄλλα πρόχειρα μέσα ὅπου μεταχειρίζονται διὰ νὰ βεβαιωθοῦν διὰ τὴν φύσιν τῶν μανιταριῶν, ὡς νὰ τὰ βράσουν μαζὺ μ' ἕνα ἀσημένιο κουταλάκι καὶ ἂν αὐτὸ δὲν μαυρίσῃ τότε τὰ μανιτάρια εἶνε καλά, δυστυχῶς δὲν εἶνε βεβαία δοκιμή. Τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι δὲν διαφέρουν οὔτε κατὰ τὸ χρῶμα, οὔτε κατὰ τὸ σχῆμα, δι' αὐτὸ τὰ δυστυχήματα εἶνε τόσον πολλὰ καὶ συχνὰ ὁλόκληροι οἰκογένειαι δηλητηριάζονται ἀπὸ τὰ μανιτάρια.

Κατὰ τὸ 1840 εἰς τὴν Bourgogne εἰς ἓν μόνον γεῦμα ἐδηλητηριάσθησαν ἀπὸ μανιτάρια 17 ἄνθρωποι. Τὸ αὐτὸ ἔτος εἰς τὰς Sandes 13 ἄτομα τὰ ὁποῖα ἔφαγον δηλητηριώδη μανιτάρια εἶχον τὴν αὐτὴν τύχην τῶν πρώτων. Τὰ φαρμακερὰ μανιτάρια στοιχίζουν εἰς τὴν Γαλλίαν κατ' ἔτος τὴν ζωὴν 150 ἀνθρώπων.

Τὸ δηλητήριον αὐτὸ εἶνε φοβερὸν διότι δὲν εἶνε γνωστὴ ἡ φύσις του καὶ τὰ συστατικά του. Ἡ χημεία δὲν ἠδυνήθη νὰ τ' ἀνακαλύψῃ καὶ ἑπομένως ἡ ἰατρικὴ δὲν εὑρίσκει τὸ ἀντιφάρμακον. Ἤξεν ὅτι γνωρίζομεν εἶνε ὅτι τὸ δηλητήριον αὐτὸ καταστρέφει ἀμέσως τὰς πλευρὰς τοῦ στομάχου καὶ ἐν γένει τὸ νευρικὸν σύστημα. Ὁ δηλητηριασθεὶς ὑποφέρει ἀπὸ φοβεροὺς πόνους εἰς τὸ στομάχι καὶ τὴν κοιλίαν, τὸ δέρμα γίνεται ψυχρὸν καὶ ἐνίοτε τὸ πρόσωπον μαυρίζει.

Κάθοδος εἰς τὰ σκότη.—Δύο χιλιάδων μέτρων στοὰ

Διὰ ν' ἀποφύγωμεν τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους παρουσιάζουν τὰ ἄγρια μανιτάρια, τὸ μόνον μέσον εἶνε νὰ καλλιεργῶμεν τεχνητῶς ἕνα εἶδος. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔχομεν μανιτάρια τῶν ὁποίων τὰ συστατικὰ εἶνε γνωστά.

Καλλιεργοῦν τὸ ἀγαρικὸν λεγόμενον. Καὶ αὐτὸ καθὼς καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ μανιτάρια, διὰ ν' ἀναπτυχθῇ ἔχει ἀνάγκην μεγάλης ὑγρασίας· δι' αὐτὸ τὸ πλέον κατάλληλον μέρος εἶνε αἱ ὑπόγειοι στοαί, 20 ἢ 30 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς γίνεται ἡ καλλιέργειά των.

Ὁ καλλιεργῶν μανιτάρια περνᾷ ὅλην του τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν γῆν καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται πάντοτε μὲ τεχνητὸν φῶς.

Κυρίως εἰς τὰ πέριξ τοῦ Παρισίου καλλιεργοῦν τὰ μανιτάρια, εἰς τὸ Montrongе, Gentilly, Chatillon κ. λ. καὶ ὅλα τὰ μέρη αὐτὰ ἔχουν πολλὰ ἀρχαῖα λατομεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πλέον ἐγκαταλειφθῆ καὶ τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ κατάλληλα διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν μανιταριῶν μὲ τὰς ἀπεράντους στοάς των, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπὸ 200—300 μέτρα μῆκος καὶ μερικαὶ 2 κιλόμετρα.

Τὸ ἔδαφος ἐκεῖ κάτω εἶνε λασπῶδες καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα πολὺ ὑγρά. Ἐκτὸς τῆς ὑγρασίας μία οὐσία ἀναπόφευκτος διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν μανιταριῶν εἶνε ἡ κοπριὰ μὲ αὐτὴν κάμνουν μικρὰ ὑψώματα 50—60 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς στοᾶς, εἰς τρεῖς σειρᾶς χωρισμένας μεταξὺ των μὲ στενοὺς δρομίσκους 30 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου πλατεῖς.

Τὸ ἔδαφος τώρα εἶνε ἕτοιμον καὶ πρέπει νὰ σπείρουν. Ὁ σπόρος εἶνε τὸ λευκὸν μέρος τῶν μανιταριῶν. Ἕνας ἐργάτης μὲ τὴν λάμπα του εἰς τὸ χέρι καὶ μ' ἕνα φυτευτικὸν ἐργαλεῖον κάμνει κάθε 50 ἑκατοστὰ μία τρύπα βάζει ὀλίγο ἀπὸ τὸ λευκὸν τῶν μανιταριῶν καὶ τὴν σκεπάζει μὲ κοπριά. Μετά τινας ἡμέρας τὸ λευκὸν αὐτὸ ἔκαμε διακλαδώσεις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Τέλος σκεπάζουν τὰ ὑψώματα αὐτὰ μὲ λεπτὴν σκόνην ἀπὸ χῶμα ἢ ἀπὸ μεταλλικὰς πέτρας τὰς ὁποίας εὑρίσκουν εἰς τὸ μεταλλεῖον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα στρῶμα 1 ἑκατοστοῦ, καὶ οὕτω δια-

---

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΛΕΥΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ὅταν ὁ Ἰάκωβος Thiévres ἦρθε νὰ μείνῃ τὸν περασμένο χειμῶνα μεταξὺ τῆς Νίκαιας καὶ τῆς Menton, σὲ ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι λιγάκι μακρυνό, δὲν εἶχε ἄλλο σχέδιο παρὰ ν' ἀναπαυτῇ ἕνα δύο μῆνες, κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ καὶ τὴν θάλασσα καὶ ἀπολαύοντας τὸν ὡραῖο ἥλιο.

Ἔκαμνε τὸν περίπατό του κάθε μέρα στὴ ἄκρα τῆς κοιλάδος, τὴν προφυλαγμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ἡ ὁποία ἔφτανε ὡς τὴ θάλασσα. Πάντα ὅταν ὁ ἥλιος ἤτανε ζεστὸς συναντοῦσε ἐκεῖ μία κυρία καὶ μία νέα κόρη. Ἡ κυρία εἶχε ὕψος σεβαστό, καὶ ἡ κόρη ἤτανε ὡραία, ἀλλὰ φαίνονταν ὅτι ἦταν φθισική. Ὁ Ἰάκωβος ἐσυνήθισε νὰ τὲς χαιρετᾷ καὶ νὰ ἀνταλλάζῃ δύο λόγια μαζῆ τους. Ὅταν τὴς ἄφινε συλλογίζουνταν πάντα :

Δυστυχισμένη μικρή !

Ἔμαθε πῶς ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστια καὶ ἔπειτα ἕνας γυιός, πῶς τὴν νέα κόρη τὴν λέγανε δεσποινίδα Lucie, πῶς δὲν ἤτονε πλούσιες καὶ πῶς κάθοντον σ' ἕνα μέτριο ξενοδοχεῖον, πῶς ἦταν καλὲς καὶ ὅλος ὁ κόσμος τὶς λυπότανε καὶ ἔλεγε καλὸ γιὰ αὐτές.

Ἔλαβε περισσότερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς δύο γυναῖκες. Τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας, ὅταν ἡ κόρη της δὲν τὴν κύτταζε, ἐξέφραζε μιὰ ἀπέραντη λύπη χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα πλέον· ἡ μακριὲς ἀγρυπνίες κοντὰ στὸν ἄνδρα της καὶ στὸ γυιό της, οἱ δύο θάνατοι καὶ ἡ βεβαιότης νὰ δῇ τὸ ἴδιο ἀκόμη μία φορὰ καὶ τέλος νὰ μείνῃ κατάμονη στὸν κόσμο τῆς εἴχανε δώσει τὴν ἔκφρασι αὐτή. Καὶ ὁ Ἰάκωβος θαύμαζε πῶς μποροῦσε ἀκόμη νὰ χαμογελάῃ κοντὰ στὴ νέα ἀρρωστή της.

Κάτασπρη σὰν ὀρτενσία, μὲ τὰ μάτια πολὺ μεγάλα, τὴ μύτη πολὺ λεπτή, τὴ φωνὴ πολὺ καθαρή, τὰ μαλλιὰ πολὺ βαρειά, τὶς φλέβες τῶν κέρινων χεριῶν γαλάζιες κάτω ἀπὸ τὸ λεπτὸ δέρμα της, μὲ τὴν χάρη τοῦ σώματος, ποῦ μόλις τὴν μάντευε κανεὶς κάτω ἀπὸ τὰ φορέματα καὶ τὰ σάλια, ἡ μικρὴ ἀρρωστη πολὺ ἀδύνατη γιὰ νὰ διαβάζῃ καὶ ἀφίνοντας τὸ βιβλίο της πάνω στὴν ἄμμο ἢ πάνω στὰ γόνατά της ξεχνῶντας ἀκουαρέλες ποῦ μόλις τὶς εἶχε ἀρχίσει, ἔμενε ἀκίνητη ὧρες ὁλάκερες κυττάζοντας τὸν ὁρίζοντα.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔλεγε :

— Τί νὰ συλλογίζεται ἡ μικρὰ αὕτη, ἡ ὁποία θὰ πεθάνῃ καὶ ἡ ὁποία ἴσως τὸ ξέρει ;

Μία μέρα ἡ Lucie μὲ τ' ἀδύνατα καὶ ὠχρὰ χέρια της ἔπλεκε κάτι μὲ ἄσπρο καὶ γαλάζιο μετάξι. Ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε :

— Τί ὡραῖο ποῦ εἶνε αὐτὸ ποῦ κάνετε δεσποινίς· νομίζει κανεὶς πῶς εἶνε καπελλάκι γιὰ μιὰ κούκλα.

— Εἶνε, εἶπε, ἡ Lucie, γιὰ μιὰ φιλενάδα μου ποῦ παντρέφτηκε πέρισυ καὶ ποῦ περιμένει μωρὸ τώρα. . . Εἶνε πολὺ εὐτυχής.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, καθισμένη στὴν ἴδια θέσι, ἡ Lucie ἐδιάβαζε, φαίνουντον ὅτι τὴν ἐνδιέφερε πολὺ τὸ μέρος ποῦ βρίσκουντον. Καὶ ὁ Ἰάκωβος· κατάλαβε ὅτι τὸ διάβαζε καὶ τὸ ξαναδιάβαζε καὶ ἔπειτα ἔμεινε σκεπτικὴ καὶ ξέχασε νὰ γυρίσῃ τὸ φύλλο.

Ὁ Ἰάκωβος πέρασε πίσω της καὶ διάβασε στὸ ἀνοιχτὸ βιβλίο, τοὺς στίχους αὐτούς.

Ναί, θέλω νὰ πεθάνω, ὦ θεέ !
Ἀλλὰ ὄχι πρὶν ν' ἀγαπήσω.

Ἡ Lucie συλλογίζουνταν.

«— Δὲν νὰ ζήσω πολὺ καιρό. Μοῦ τὸ κρύβουν ἀλλὰ τὸ ξέρω πολὺ καλὰ ἀφοῦ ἔχω τὴν ἴδια ἀρρώστια ποῦ εἶχε ὁ πατέρας μου καὶ ὁ ἀδερφός μου. Ἂς εἶνε ἀφοῦ πρέπει νὰ πεθάνω νέα. ἀλλὰ θέλω πρῶτα νὰ ζήσω καθὼς ἡ ἄλλες γυναῖκες. Ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς φιλενάδες μου παντρεύτηκαν, ἐκεῖνες ποῦ δὲν παντρεύτηκαν ἀκόμη εἶνε ἄνθρωποι ποῦ τὶς ἀγαποῦν, ἐμένα ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε κανείς. Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν τί εἶνε ν' ἀγαπᾶται κανείς ; νὰ εἶνε σύζυγος, μητέρα. . . Δὲν εἶμε ἄσχημη, ἀπήντησα πολλοὺς νέους στοὺς ὁποίους στὴν ἀρχὴ ἄρεσα καὶ φαίνουνταν πῶς μ' ἀγαποῦσαν. Ἔπειτα ἀμέσως οἱ τρόποι τοῦς ἄλλαξαν ἔπαυον νὰ μὲ μεταχειρίζουνται ὅπως τὶς ἄλλες νέες καὶ ἔβλεπα πῶς τὰ μάτια των δὲν ἐκφράζανε παρὰ λύπη. . . «Ὥστε αὐτὸ φαίνεται ἀμέσως πῶς θὰ πεθάνω ; Αὐτὸ εἶνε λυπηρό... Ὁ κύριος αὐτὸς ποῦ βλέπουμε κάθε μέρα δὲν εἶνε ἄσχημος καὶ μοῦ φαίνεται πολὺ καλός, ἀλλὰ μόλις τολμῶ νὰ τὸν κυττάξω καὶ νὰ τοῦ μιλήσω. Φοβοῦμαι πῶς θὰ αἰσθανθῶ ἀκόμη καὶ γιὰ αὐτὸν ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἄρρωστη τὴν ὁποία πρέπει νὰ περιποιοῦνται, ἀφοῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ πεθάνῃ. Αὐτὴ ἡ καλωσύνη ὅλου τοῦ κόσμου μοῦ θυμίζει πάντα ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ ξεχάσω. Ἀ ! ἂν μποροῦσα ν' ἀγαπηθῶ ἀλλοιῶς. . . λιγάκι ! Θ' ἀγαποῦσα τόσο τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσε μονάχα γιὰ τὴν ἀδυναμία μου καὶ τὴν ὠχρότητά μου ! . . .

Ὁ Ἰάκωβος συλλογίζουνταν καὶ αὐτός :

Εἶνε θαυμάσιο αὐτὸ τὸ παιδί. . . ὦ ! ξέρω καλὰ πῶς ἂν δὲν ἤτανε ἄρρωστη θὰ ἦταν ἴσως ἀσήμαντη. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὠχρότης, αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ἡ ἰδέα τοῦ βέβαιου θανάτου. . . Ἀ ! ὄχι εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ ἦταν θαυμασία καὶ ἦταν καλά. . . Δύστυχη μικρή.

Ἔπειτα πάλι συλλογίζουνταν :

Γιατὶ δύστυχη μικρή ; εἶνε ἄραγε ἄξια λύπης ; Ἴσως γιατὶ δὲν εἶνε δύσκολο νὰ μαντέψῃ κανεὶς τὶ συλλογίζεται στὶς ἀτελείωτες ὧρες τῆς σιωπῆς της... Ἂν τῆς ἔκανε κάποιος αὐτὴ τὴ χαρά ; Ἐὰν τῆς ἔδινε τὴν φαντασία τῆς ζωῆς γυναίκας, τὴν φαντασία τῆς ἀγάπης. Δὲν θὰ ἤτανε μία ὡραία εὐεργεσία, νὰ κάμῃ ὥστε ἡ μικρὰ αὕτη ψυχὴ νὰ φύγῃ σχεδὸν εὐχαριστημένη καὶ νομίζοντας πῶς ἔζησε ;... Ἂν ἐδοκίμαζα ;. . . Θὰ ἔπαιζα μία καλὴ κωμῳδία καὶ ποιὸς ξέρει ἂν ὡς τὸ τέλος θὰ ἤτονε κωμῳδία ;

Ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἀνησυχία.

— Καὶ ἂν δὲν πεθάνῃ ;

Ἐρώτησε τὸν γιατρὸ ποῦ ἔβλεπε τὴν Lucie.

— Χαμένη, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Καμμιὰ ἐλπίδα. Τὸ πολὺ θὰ ζήσῃ ἀκόμη τρεῖς μῆνες.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Ἰάκωβος, θὰ εἶνε ἴσως ἡ καλλίτερη πράξη τῆς ζωῆς μου.

Ἐπῆγε καὶ ἤβρε τὴν μητέρα της καὶ τῆς ζήτησε τὴν Lucie γιὰ γυναῖκα. Στὴν ἀρχὴ τὸν πῆρε γιὰ τρελλὸ ἀλλὰ σὲ ὅλες τὶς παρατήρησες ποῦ τοῦ ἔκανε, τῆς ἀποκρίνουνταν :

— Τὴν ἀγαπῶ.

— Ἐπρόσθεσε : Νὰ εἴσασθε βέβαια γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τοῦ λόγου μου καὶ γιὰ τὴν καλή μου διάθεσι, γιατὶ εἶμαι πλούσιος, καὶ δὲν θέλω διόλου προῖκα. Ἐὰν κάνω μιὰ τρέλλα. δὲν εἶνε κακὴ καὶ ἔπειτα ξέρουμε κι' ἂν εἶνε τρέλλα ;

Τῆς εἶπε πολλὰ παραδείγματα ἀνέλπιστης θεραπείας καὶ ἔκαμε καὶ τὴν μητέρα ν' ἀρχίσῃ νὰ ἐλπίζῃ.

Ἔγινε δεχτὸς καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ τῆς Lucie τὴν ἀγάπη του. Μὲ τὰ πρῶτα λόγια τῆς ἀγάπης ποῦ ἄκουσε, τὰ μάτια της λάμψανε μὲ μεγάλη χαρά :

— Ἀλλὰ λοιπὸν δὲν εἶνε ἐντελῶς βέβαιο πῶς θὰ πεθάνω;

Ἡ ἀπόδειξη ὅτι τίποτε δὲν εἶνε περισσότερο ψέμα, ἀγαπητή μου Lucie, εἶνε ὅτι θὰ γίνῃς γυναῖκά μου. Εἶμαι πολὺ φρόνιμος καὶ ἂν νόμιζα πῶς θὰ μὲ ἄφινες κακή, νομίζεις πῶς μονάχος μου θὰ ζηταγα μία τέτοια μεγάλη λύπη ; Θὰ ζήσῃς γιατὶ σὲ ἀγαπῶ.

Ἡ Luce ἤβρε αὐτὸ τὸ συλλογισμὸ ἀπλούστατο.

Ἕνα μῆνα ἔφερνε ἄνθη στὴν ἀρραβωνιαστικήν του, εἶχανε μαζῆ μακριὲς ὁμιλίες ἀγάπης ὅπου ἡ Lucie εὐτυχισμένη ἔκανε σχέδια. Ὁ Ἰάκωβος εἶχε τὴν ἐπιδεξιότητα νὰ τῆς ἀντιλέῃ καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ τὴν μαλώνῃ λιγάκι, τόσο μόνον ὥστε νὰ τὴν βεβαιώνῃ πῶς δὲν τὴν νόμιζε πειὰ ἄρρωστη καὶ καταδικασμένη νὰ πεθάνῃ.

Στόλισε τὴ νυφικὴ κάμαρά τους. Σκέπασε τοὺς τοίχους μὲ μεταξωτὸ mauve rosé ἀνακατεμμένο μὲ λεπτὴ μουσουλίνα τῶν Ἰνδιῶν. Λεπτὲς γυρλάντες ἀπὸ τεχνητοὺς ἰάκινθους κρατοῦσαν τοὺς μπερντέδες στὰ παράθυρα καὶ περιν τριγύριζαν τοὺς μισοσκεπασμένους καθρέφτες, καὶ σήκωνον πολὺ ψηλὰ, γιὰ ν' ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸν ἀέρα, τὴν κουνουπιέρα τοῦ κρεββατιοῦ. Κοὶ ὅλη ἡ κάμαρα ὅμοια μὲ ἀναπαυτήριο, ἤτανε μὲ τόσο λεπτὰ χρώματα στολισμένη ποῦ τὴν νόμιζε κανεὶς πῶς τὴν στόλισαν ἔτσι γιὰ λίγο καιρό.

Ἐκεῖ ἔφερε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου ὁ Ἰάκωβος τὴν Lucie, πολὺ ἄσπρη ἀπὸ τὸ λευκὸ φόρεμά της καὶ ἀπὸ τὰ νεραντζάνθια της, τόσο ἤτονε μεγάλη ἡ συγκίνησή της.

Τὴν πῆρε στὰ γόνατά του, τὴν ἔγδυσε ἀργὰ, ἀργά. Ἀσθμαινε λιγάκι καὶ μὲ τὰ ὠχρὰ χείλια της μισάνοιχτα μὲ τὰ λεπτὰ χέρια της ἀκουμπισμένα πάνω στοὺς ὤμους τοῦ ἄνδρα της, κυττάζοντάς του μὲ ἔκσταση, βρίσκουνταν σὲ ἄλλο κόσμο. Ἐκεῖνος καθὼς αἰσθάνθηκε τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ σῶμα νὰ στηρίζεται ἐπάνω του, τὸ καμωμένο ἀπὸ τόσο λίγη ὕλη, τὸ σῶμα αὐτὸ τὸ ὁποῖο θὰ χάνονται σὰν μία ὀπτασία τὸν κατέλαβε μεγάλη λύπη. Ἔπειτα νόμισε πῶς ἤτονε κόρη του καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὴν φιλήσῃ στὸ στόμα καὶ ὅταν τῆς φόρεσε ἕνα μακρὴ ἄσπρο φόρεμα στολισμένο μὲ ταντέλλες τὴν ἔφερε στὸ κρεββάτι της σὰν ἕνα παιδάκι.

Πέρασε τὴν νύκτα καθισμένος κοντά της καὶ κρατῶντος τὸ χέρι της. Καὶ αὐτὸ ἐξακολούθησε μιὰ ἑβδομάδα.

Τὴν ὄγδοη ἡμέρα, μία ὥρα πρὶν πεθάνει, ἡ Lucie εἶπε στὸ αὐτὶ τοῦ Ἰακώβου :

— Φίλε μου, νομίζω πῶς ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ πεθάνω.., Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πολὺ πολὺ δυστυχής... Ξέρω πῶς θὰ μὲ θυμᾶσαι πάντα, πάντα...Καὶ σὺ μὲ ἔκανες νὰ γνωρίσω ὅπως ἡ ἄλλες γυναῖκες τὴ χαρά, νὰ εἶμαι σύζυγος καὶ νὰ μπορῶ νὰ πῶ : « Ὁ ἄντρας μου»...

Ὁ Ἰάκωβος γέρασε πολὺ ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό. Γιατὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐγνώρισε μὲ ὅλη του τὴν δύναμιν, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν λύπη.

(Jules Lemaitre

τηρεῖται ἡ θερμότης τῆς κοπριᾶς κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα αὐτό. Μένει μία σπουδαία ἐργασία,τὸ πότισμα. Ἐνίοτε ὑπάρχει μικρὰ πηγὴ εἰς κάποιαν γωνίαν τοῦ μεταλλείου, ἄλλοτε κάμνουν πηγάδια,τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ κάμουν πολὺ βαθειὰ διὰ νὰ εὕρουν νερό. Ἡ θερμότης καὶ ἡ ὑγρασία θὰ κάμουν ὥστε νὰ βλαστήσουν τὰ μανιτάρια, ἡ θερμοκρασία πρέπει νὰ εἶνε 16° ἕως 18° βαθμῶν, διότι τὰ νέα μανιτάρια εἶνε λεπτὰ καὶ φοβοῦνται τὸ ψῦχος. Ἀνάπτουν φωτιὰ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῶν στοῶν καὶ οὕτω διατηροῦν αὐτὴν τὴν θερμοκρασίαν.

Ἔπειτα ἀπὸ 25 ἡμέρας ἕως 30 τὰ μανιτάρια ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται, ἔχουν σχῆμα ὡς μικραὶ σταχτιαὶ σφαῖραι αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεγαλώνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς συγκομιδῆς ὁ ἐργάτης μὲ ἕνα πανέρι στὸ χέρι περνᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ τὰ συνάζει, ἕνα μέτρο τόπου καλλιεργημένου δίδει 3 κιλόγραμμα μανιτάρια. Εἰς τὴν χονδρικὴν πώλησιν τὸ κιλόγραμμον πωλεῖται 1 φργκ. 50 ἑκατοστά.

Ἡ καλλιέργεια τῶν μανιταριῶν εἶνε ἀληθὴς πλοῦτος διὰ τὰ νότια μέρη τῶν Παρισίων, διότι ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα 12 σχεδὸν ἑκατομ. φράγκων. Ὁλόκληρος ἡ Γαλλία καὶ τὸ ἐξωτερικὸν προμηθεύονται ἀπὸ ἐκεῖ μανιτάρια, καὶ ἡ καλλιέργεια αὐτὴ ἔχει διπλοῦν πλεονέκτημα,ἐκτὸς τοῦτο τι δίδει πολὺ κέρδος εἰς τοὺς καλλιεργητάς, δίδει τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν εἶνε δηλητηριασμένα εἰς τοὺς καταναλωτάς.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Κ· Σ. Σύρον. Ἡ πρώτη ἐπιστολή σας δὲν εἶχε ληφθῆ 2 ἀντίτυπα Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης ἀποστέλλονται. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Δὲν ἔγραψα ἕνεκα ἐπικινδύνου καταστάσεως ἀδελφῆς μου. Κον Α. Π. Σ. Σύρον. Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Κον Α. Ι. Τ. Κ)πολιν. Φύλλα ἀποστέλλονται ταχυδρομικῶς. Συνδρομὴν νέαν στείλατε δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς. Κον. Θ. Γ. Βάρναν. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν ὡς καὶ καθυστερήσαντα. Δ. Μ. καὶ Β. Φ. Δι Α. Α. Σαράντα Ἐκκλησιές. Ἐνεγράφητε. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—Κον Χ. Κ. Τύρναβον. Ἡ μακρὰ ἐπιστολή σας μοῦ ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ παρηγορίαν. Πόσον ἐννοῶ τὴν λύπην σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐπιδεικνυομένην συμπάθειαν. Εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοὶ γράφετε περὶ Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης, ὡς καὶ δι' εὐγενῶς προσφερομένας ἐκδουλεύσεις. Εὐθὺς ὡς ἡσυχάσῃ ὁ νοῦς μου ὀλίγον θὰ φροντίσω Καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.—Κον Μ. Ν. Λαβος Σάμου· Οὔτε ἐπιστολή, οὔτε χρήματα ἐλήφθησαν. Γράψατέ μας ἀριθμὸν ἐπιταγῆς. Κον Ε. Μ. Π. Κύθηρα. Δὲν ἔστειλα ἀποδείξεις, διότι δὲν εἶχα καιρὸν νὰ φροντίσω. Εἶναι θαῦμα πῶς κατωρθώθη καὶ ἡ ἀνελλιπὴς ἔκδοσις τῆς Ἐφημερίδος. Κον Μ. Π. Πειραιᾶ. Ζητηθέντα ἐστάλησαν. Δι' ἐγγραφὴν εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν μόνον τὸν προσεχῆ 7)βριον. Κον Μ. Α. Ν. Γενεύην. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλ' ὡρισμένως δὲν θὰ ἐπιχειρήσω ἐφέτος μακρυνὸν ταξεῖδι.—Κον Α. Ν. Τεργέστην. Δύο σώματα Μαγίσσης ἀπεστάλησαν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους των.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρει τὸ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν 28ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηριάδην καὶ περιέχει εἰκόνας καὶ μέγαν χάρτην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαίρετον λαϊκὸν καὶ σχολικὸν ἀνάγνωσμα Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Τὸν Μάϊον θὰ ἐκδοθῇ τὸ Δένδρον τοῦ κ. Δ. Γρηγοριάδου τὸν Ἰούνιον Ἱστορία ἑνὸς Πλουσίου τοῦ κ. Α. Μάτεσι καὶ τὸν Ἰούνιον αἱ Ἱερῶται Βοήθειαι τοῦ κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ
Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἁπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐκπνοῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθείας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθιμήτους χρωματισμούς.

Ὁ ἄνθρωπος βοηθὸς τῆς μελίσσης

ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ. Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ « Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων » καὶ τὸ Β' μέρος τοῦ Ἐθνικοῦ πλούτου, διὰ τοῦ ὁποίου συμπληροῦται τὸ βιβλίον τοῦ κ. Σ. Π. Λοβέρδου.

Τὸ μέρος τοῦτο περιλαμβάνει τὴν Βιομηχανίαν, τὴν συγκοινωνίαν, τὴν Ναυτιλίαν καὶ τὸ Ἐμπόριον καὶ ἀποτελεῖται ἐξ 100 περίπου σελίδων. Παρέχει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην ὁμοῦ μετὰ τοῦ προεκδοθέντος πρώτου μέρους γενικὴν καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν πλήρη εἰκόνα τῆς γεωργικῆς, βιομηχανικῆς καὶ ἐμπορικῆς Ἑλλάδος.

Τὸ βιβλίον πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὸ καταστημα τοῦ Συλλόγου (42 ὁδ. Ἀκαδημίας) καὶ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεία.

Τὸν προσεχῆ μῆνα ἐκδίδεται ὁ « Μέγας Ἀλέξανδρος » ὑπὸ Γ. Σωτηριάδου καὶ κατόπιν «Τὸ Δένδρον» ὑπὸ Δ. Γρηγοριάδου καὶ « Ἱστορία ἑνὸς πλουσίου» ὑπὸ Α. Σ. Μάτεσι.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμων των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἱδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφαντριῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶνκι ἐφάμιλλος μὲ τὰ ἄριστας εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραματινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἴδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὡραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.